

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 20. Cædes Thessalonicensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

potissimum demonstrant, Sanctam Dei ^{Sæculum IV.}
Matrem semper permansisse Virginem. ^{A. C. 389.}
Huic epistolæ subscripserunt septem Epis- ^{ep. 42. Id.}
copi, Eventius Cenomanensis, Maximus ^{42. n. 4. 5.}
Emoniensis, Felix Jadrensis, Bassianus ^{Esc.}
Laudensis, Theodorus Octoduranus, Con-
stantius Arausicanus, & Aper Presbyter
nomine Geminiani, Episcopi Mutinensis.

In hoc Concilio Mediolanensi, vel ^{Sup. XVIII}
quodam alio, paulo post celebrato, cui ^{n. 10.}
Episcopi Galliæ intererant, condemnatio
Ithacii, & ejus factionis hominum, anno
præcedenti pronuntiata, rursus confirma-
ta; nam ordinatio Felicis Trevirensis, in ^{Prosp. Chro.}
qua Ithacianorum prævaluerat potentia, ^{ann. 389.}
turbarum in Gallia causa erat, & ipse per ^{Conc. Tau-}
Epistolas, Pontificis, & S. Ambrosii a Com- ^{rin. c. 6.}
munionem separatus, quod statim post cla-
dem Maximi, Ithacianorum Patroni, con- ^{Isidor. de}
tigit. Ithacius non solum Episcopatu ^{vir. illust.}
depositus, & excommunicatus, sed & in ^{c. 2.}
exilium missus, ubi sub Theodosio, & Va-
lentiniano, nempe circiter post duos an-
nos e vivis cessit. Dum S. Ambrosius ^{Ambr. ep.}
hoc Concilium agit, triste nuntium de ^{51. n. 6.}
cæde Thessalonicensi affertur; res ita se
habuit.

§. XX.

Cædes Thessalonicensis.

Bothericus, qui copiis in Illyrico præ- ^{Soz. VII.}
erat, & Thessaloniæ degebat, auri- ^{c. 25. Ruff.}
M m m 2 gam ^{hist. c. 18.}

Sæculum IV. A. C. 389. gam in circo decurrere solitum, detruxit in carcerem, quod aliquo e suis domesticis juvene abuti (*) voluisset. Ubi, nescio quæ, solemnitas advenit, qua decursus in Hypodromo cum pompa parabantur, populus, nisi ille auriga adesses, hos rite celebrari non posse putavit, & cum ipso præcipuum spectaculi decus futurum; igitur insolenter petebant, ut in libertatem emitteretur; cum id obtinere non possent, seditio mota, atque in eum furorem acta est plebs, ut aliquos Cæsaris ministros, lapidibus obrutos, per plateas raptaverint; ipse Bothericus in hoc tumultu occisus. Hoc nuntio accepto
Theod. V. c. 17. Imperator Theodosius, si apte indole iram non satis tenens, furiose indignabatur; at S. Ambrosius, aliique Episcopi tunc præsentis, animum irascentis mitigarunt, ita, ut promitteret, se populo Thessalonicensi veniam concessurum. Postea vero rursus Purpuratorum præcipui, & maxime omnium Ruffinus officiorum Magister Principis animum ad vindictam concitarunt. Aiebant, periculosissimi exempli rem fore, si atrocissimæ ministrorum publicorum cædes manerent impunitæ; igitur impulerunt, ut cruenta ultione Thessalonicenses punire statueret. At
 solerti

(*) Protestans reddidit: hatte bestechen wollen.
 aliud aliquid hic intelligendum.

solerti silentio destinata presserunt, ut prius executioni darentur, quam Ambrosius, quid ageretur, resciret.

Sæculum IV.
A. C. 380.

Dum quadam die populus Thessalonicensis in Circo esset congregatus, immissus improvise miles inermes incinxit, iussusque omnes, sicut in manus caderent, cædere, donec sibi designatum numerum impleffet, sine ullo innocentium, nocentiumve discrimine, ita ut etiam advenæ, & proficiscentes crudeli inter-
Paul. vit.
Thessalonicenses.
nece sternerentur; horis tribus continuis horrenda strages edita, atque ad septem hominum millia trucidata. Mancipii cujusdam tanta animi magnitudo fuit, ut pro Domino jugulum præberet. Quidam mercator, duorum filiorum vitam redempturus, omne, quod habebat, aurum obtulit militibus, qui, misericordia moti, tristissimam libertatem fecerunt, unum ex duobus seligendi, cui parcerent, nec enim se posse ambobus parcere, absque proprio periculo, quod sibi occidendorum numerus esset præscriptus; dum miser genitor inter lacrymas utramque prolem aspicit, & unius electione alteram morti tradere cunctatur, ambo liberi in parentis conspectu jugulantur.

Inauditæ cædis fama Mediolanum alata, Episcopos ibi collectos, & præcipue S. Ambrosium summo dolore affecit; noluit autem in primo doloris motu obvium

M m m 3 se

Sæculum IV. se Theodosio dare, ratus etiam spatium
A. C. 389. concipiendæ pœnitentiæ tribuendum.

Ambr. ep. 51.
n. 5.

Hinc Imperatore tunc absente, duobus, tribusve diebus antequam rediret, S. Ambrosius in agros excessit, obtendens fratram valetudinem, quod quamvis fuerit verum, nihilo minus, nisi alterum obtulisset, redeuntem Cæsarem pro more accepisset. Illa, antequam discederet, nocte Theodosium, ad Ecclesiam venientem, conspiceret sibi visus est, sibi que impossibile putabat, ut Sacrificium offerret; id in signum accepit, voluntatem Dei esse, ut Imperator pœnitentiæ se submitteret. Ad eum epistolam dedit, manu sua scriptam, ut certus esset a nemine alio lectam. Hæc ad nostra usque tempora conservata.

n. 14.

ibid.

§. XXI.

Theodosii Pœnitentia.

Initio excusat, quod Cæsaris reditum Mediolani non expectasset, querelam addens, sibi soli, quamvis inter aulicos, & veteres Cæsaris amicos numeraretur, non licere, quæ in Consistorio statuerentur, scire, aut cum aliis sententiam dicere.

Ezech. III.
18.

n. 4.

Si tamen sileverem, inquit: illo peccato conscientiam meam onerarem, quod Prophetæ enuntiat: si non annuntiaveris ei (nempe Sacerdos peccatori) ipse impius in iniquitate sua morietur, sanguinem autem eius